

Libeliče, majhna vasica ob meji z Avstrijo – katere prebivalci so Slovencem znani po enkratnem dogodku iz obdobja po koroškem plebiscitu – se s svojo pražupnijo Sv. Martina omenja že v 11. stoletju, čeprav nekateri zgodovinarji menijo, da segajo korenine nastanka Libelič v 9. stoletje. V srednjem veku se kot lastniki zemljišč in kmetij pojavljajo različna zemljiška gospostva in samostani, saj so podložnim kmetom omogočile pridobiti lastniško pravico nad zemljišči šele reforme posameznih vladarjev v zadnjih stoletjih. V 19. stoletju so bile Libeliče izrazito slovenska vas. Leta 1849 so postale sedež večje občine, pogosto s slovensko izvoljenim županom.

Libeliče

KOSTNICA
PLEBISCITNI MUZEJ
KMEČKA ZBIRKA

GOZDNA UČNA POT

Po končani prvi svetovni vojni in bojih za severno mejo, ki so potekali tudi na območju vasi, so bili Libeličani vključeni v plebiscitno cono A in po izgubljenem koroškem plebiscitu v avstrijsko republiko. Globoka narodna zavest in velika želja po združitvi z matičnim narodom sta iz libeliških fantov in mož naredili puntarje, ki so po dvoletnih bojih prisili mednarodno skupnost in avstrijsko državo, da so Libeličanom dovolili nekaj, kar je posebnost v evropski zgodovini: izključitev iz ene in priključitev k drugi državi – k matičnemu narodu. To se je dogodilo 30. septembra leta 1922, ko so avstrijski orožniki zapustili vas in je vanjo vkorakala jugoslovanska obmejna straža.

Danes so Libeliče še vedno kmečka vas brez industrije. Krajanje so ponosni na svojo zgodovino in prednike in hkrati zazrti v prihodnost. S svojo kostnico, plebiscitnim muzejem, kmečko zbirko, črno kuhinjo, gozdno učno potjo, Centrom šolskih in obšolskih dejavnosti (Dom Ajda) ter predvsem s prijaznostjo privabljajo številne turiste in obiskovalce.